

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 4. september 2007
Kontor: Regional sundhed
J.nr.: 2007-11440-1217
Sagsbeh.: vbl
Fil-navn: Dokument 2

**Endelig besvarelse af spørgsmål nr. 666 (Alm. del),
som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til inden-
rigs- og sundhedsministeren den 3. august 2007**

Spørgsmål 666:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 8. juli 2007 fra Erik Olsen vedr. rejsesygesikringsordningen, jf. SUU alm. del – bilag 689."

Svar:

Erik Olsen oplyser i sin henvendelse, at han under en rejse til England i marts 2007 fik behov for lægebehandling. Han har efterfølgende afleveret en skadesanmeldelse til Europæiske Rejseforsikring A/S for at få dækket udgifterne til behandlingen under den offentlige rejsesygesikring.

Europæiske har den 25. maj 2007 skriftligt meddelt, at udgifterne til behandlingen ikke kan dækkes under den offentlige rejsesygesikring, da der gælder særlige regler ved rejser bl.a. til Storbritannien. Endvidere er anført at udgifterne ikke dækkes, "idet privatlægekonsultationer ikke er omfattet af den Offentlige Rejsesygesikring". Erik Olsen foreslås at rette henvendelse til sin kommune med henblik på eventuel refusion gennem EU-reglerne om social sikring.

Efter Erik Olsens fornyede henvendelse i sagen, har Europæiske den 29. juni 2007 på ny oplyst, at der gælder særlige regler ved rejser til Storbritannien og tilføjet, at man også ved opkrævning af udgifter til behandling hos en offentlig læge, skal rette henvendelse til sin bopælskommune.

Jeg kan bekræfte, at der gælder særlige regler ved rejser i de nordiske lande og i Storbritannien.

Den offentlige rejsesygesikring omfatter ikke udgifter ved sygdom, ulykkestilfælde og dødsfald, der er omfattet af regler om koordinering af sociale ydelser, der gælder mellem de nordiske lande og mellem Danmark og Storbritannien, jf. § 2, stk. 3 i den dagældende bekendtgørelse nr. 1118 af 10. november 2006 om den offentlige rejsesygesikring. Det skyldes, at da man etablerede den offentlige rejsesygesikring, havde Danmark allerede aftaler med de øvrige nordiske lande og Storbritannien om gensidig ydelse af sygehjælp til hinandens borgere, uden at udgifterne hertil afregnes mellem landene.

Det betyder, at danske sikrede under ophold i Storbritannien har ret til sygehjælp efter reglerne i EF-forordning 1408/71 om social sikring af vandrende arbejdstagere m.fl. Det er aftalt mellem de danske og britiske myndigheder, at denne ret kan dokumenteres ved at vise et pas.

Hvis en dansk borger kommer til at betale for offentlig sygehjælp under en ferie i Storbritannien, skal den pågældende søge refusion af udgifterne via EF-reglerne. Den sikredes bopælskommune hjælper hermed. Et eventuelt refusionsbeløb udbetales via Indenrigs- og Sundhedsministeriet.

Hvis udgifterne ikke fuldt ud dækkes via EF-reglerne, fx hvis beløbet udgør egenbetaling eller der er tale om udgifter til en læge, som ikke virker under det offentlige britiske sundhedsvæsen, sender Indenrigs- og Sundhedsministeriet sagen til Europæiske til afgørelse af muligheden for refusion af udgifterne under den offentlige rejsesygesikring.

Jeg kan i den sammenhæng oplyse, at den offentlige rejsesygesikring dækker udgifter til akut lægehjælp, også selvom den pågældende læge er privatpraktiserende. Europæiske har oplyst noget andet til Erik Olsen. Dette må bero på en fejl. Det er imidlertid korrekt, at der gælder særlige regler om dækning af udgifter til sygehjælp under ferierejser i Storbritannien, og at Erik Olsens bopælskommune kan yde hjælp til at søge refusion af udgifterne efter EF-rettens regler. Jeg kan tilføje, at Erik Olsens udgifter er refundet efter EF-rettens regler.

Sluttelig bemærkes, at den offentlige rejsesygesikring administreres af Europæiske efter en overenskomst indgået med regionerne. Europæiske varetager selve administrationen. Udgifterne til sygdomsbehandling under ferierejser, der er omfattet af rejsesygesikringen, dækkes fuldt ud af det offentlige, konkret af regionerne.

